

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

DIREKTIVER

RÅDETS DIREKTIV 2010/24/EU

af 16. marts 2010

om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 113 og 115,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter en særlig lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Gensidig bistand mellem medlemsstaterne til inddrivelse af hinandens og Unionens fordringer i forbindelse med visse skatter og andre foranstaltninger bidrager til at sikre et velfungerende indre marked. Den sikrer fiskal neutralitet og har gjort det muligt for medlemsstaterne at afskaffe de diskriminerende beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner, som var udformet for at hindre svig og budgetmæssige tab.
- (2) Der blev først fastlagt ordninger om gensidig bistand ved inddrivelse i Rådets direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med foranstaltninger, der er finansieret af

Den europæiske udviklings- og garantifond for Landbruget, samt af landbrugsimportafgifter og told ⁽³⁾. Direktivet og dets ændringsretsakter blev kodificeret ved Rådets direktiv 2008/55/EF af 26. maj 2008 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger ⁽⁴⁾.

- (3) Disse ordninger udgør et første skridt mod bedre procedurer for inddrivelse i Unionen, idet de harmoniserer gældende nationale regler, men de har imidlertid vist sig utilstrækkelige til at opfylde kravene i det indre marked, som det har udviklet sig de seneste 30 år.

- (4) For bedre at beskytte medlemsstaternes finansielle interesser og det indre markeds neutralitet er det nødvendigt at udvide anvendelsesområdet for gensidig bistand til inddrivelse til at omfatte fordringer i forbindelse med skatter og afgifter, der endnu ikke er omfattet af gensidig bistand til inddrivelse, mens det med henblik på at imødekomme det stigende antal anmodninger om bistand og opnå bedre resultater er nødvendigt at gøre bistanden mere effektiv og lettere at anvende i praksis. For at opfylde disse mål er væsentlige tilpasninger nødvendige, og det vil ikke være tilstrækkeligt blot at foretage en ændring af det eksisterende direktiv 2008/55/EF. Nævnte direktiv bør derfor ophæves og erstattes af en ny retsakt, der bygger på de resultater, der er opnået gennem direktiv 2008/55/EF, men som fastsætter klarere og mere præcise regler, hvor det er nødvendigt.

- (5) Klarere regler ville kunne fremme en mere omfattende informationsudveksling mellem medlemsstaterne. De ville endvidere kunne sikre, at alle juridiske og fysiske personer i Unionen er omfattet, idet der tages hensyn til det stadigt voksende spektrum af retlige former, herunder ikke blot traditionelle former som truste og fonde, men til alle de nye instrumenter, der kan oprettes af skatteyderne i medlemsstaterne. De ville desuden

⁽¹⁾ Udtalelse af 10.2.2010 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Udtalelse af 16.7.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ EFT L 73 af 19.3.1976, s. 18.

⁽⁴⁾ EUT L 150 af 10.6.2008, s. 28.

kunne gøre det muligt at tage hensyn til alle de former, som fordringer fra de offentlige myndigheder i forbindelse med skatter, afgifter, bidrag, tilbagebetalinger og interventioner kan antage, herunder samtlige pengekrav mod den berørte skatteyder eller en tredjepart, og som træder i stedet for hovedkravet. Klarere regler er nødvendige især for bedre at definere alle de berørte parter rettigheder og forpligtelser.

- (6) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes kompetence til at beslutte, hvilke inddrivelsesforanstaltninger der skal være tilgængelige i deres nationale lovgivning. Det er imidlertid nødvendigt at sikre, at hverken forskelle mellem nationale love eller manglende koordinering mellem de kompetente myndigheder forhindrer, at ordningen for gensidig bistand i henhold til dette direktiv fungerer gnidningsløst.
- (7) Gensidig bistand kan bestå af følgende: Den bistandssøgte myndighed kan meddele den bistandssøgende myndighed de oplysninger, den har brug for til inddrivelse af fordringer, der er opstået i den bistandssøgende medlemsstat, og give den betalingspligtige meddelelse om ethvert dokument vedrørende sådanne fordringer, der hidrører fra den bistandssøgende medlemsstat. Den bistandssøgte myndighed kan også efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed inddrive fordringer, som er opstået i den bistandssøgende medlemsstat, eller træffe retsbevarende foranstaltninger for at sikre inddrivelse af disse fordringer.
- (8) Vedtagelse af en ensartet akt til anvendelse i forbindelse med eksekutionsforanstaltninger i den bistandssøgte medlemsstat, samt vedtagelse af en ensartet standardformular for meddelelse af akter og afgørelser vedrørende fordringen, skulle løse de problemer med anerkendelse og oversættelse af akter fra andre medlemsstater, som i høj grad bidrager til den manglende effektivitet i de nuværende ordninger om bistand.
- (9) Der bør skabes et retsgrundlag for udveksling af oplysninger om specifikke tilbagebetalinger af skat uden forudgående anmodning. Af hensyn til effektiviteten bør det ligeledes gøres muligt for skatteembedsmænd fra en medlemsstat at være til stede ved eller deltage i administrative undersøgelser i en anden medlemsstat. Der bør sikres mere direkte udveksling af oplysninger mellem tjenester med henblik på hurtigere og mere effektiv bistand.
- (10) I lyset af den øgede mobilitet i det indre marked og restriktionerne i traktaten og anden lovgivning om de garantier, som skatteydere, der ikke er etableret på det

nationale område, kan kræve, bør mulighederne for at anmode om inddrivelses- eller retsbevarende foranstaltninger i en anden medlemsstat udvides. Da fordringen alder er en afgørende faktor, bør det være muligt for medlemsstaterne at anmode om gensidig bistand, selv hvis de nationale inddrivelsesmuligheder endnu ikke er udtømt, bl.a. når anvendelsen af sådanne procedurer i den bistandssøgende medlemsstat ville give anledning til uforholdsmæssigt store vanskeligheder.

- (11) En generel forpligtelse til at meddele anmodninger og dokumenter i digital form og via elektroniske netværk med præcise regler om anvendelse af sprog i anmodninger og dokumenter burde give medlemsstaterne mulighed for at behandle anmodninger hurtigere og lettere.
- (12) Under inddrivelsesproceduren i den bistandssøgte medlemsstat kan fordringen, meddelelsen fra myndighederne i den bistandssøgende medlemsstat eller den akt, der giver mulighed for eksekution heraf, anfægtes af den berørte person. Det bør fastsættes, at den berørte person i sådanne tilfælde bør indbringe sagen for den kompetente instans i den bistandssøgende medlemsstat, og at den bistandssøgte myndighed bør suspendere eksekutionsproceduren, indtil der foreligger en afgørelse fra den kompetente instans i den bistandssøgende medlemsstat, medmindre den bistandssøgende myndighed anmoder om andet.
- (13) Med henblik på at tilskynde medlemsstaterne til at afsætte tilstrækkelige midler til inddrivelse af andre medlemsstaters fordringer bør den bistandssøgte medlemsstat kunne inddrive de omkostninger, der er forbundet med inddrivelsen, fra den betalingspligtige.
- (14) Effektivitet vil bedst kunne opnås, hvis den bistandssøgte myndighed i forbindelse med eksekution af en anmodning om bistand kan anvende de beføjelser, den har i henhold til sin nationale lovgivning om fordringer i forbindelse med de samme eller lignende skatter eller afgifter. Hvis der ikke findes en lignende skat eller afgift, vil den mest hensigtsmæssige procedure være den, der er fastsat i den bistandssøgte medlemsstats lovgivning om fordringer i forbindelse med personlig indkomstskat. Denne anvendelse af national lovgivning bør som hovedregel ikke finde anvendelse på fortrinsstillingen for fordringer, der er opstået i den bistandssøgte medlemsstat. Det bør dog være muligt også at give fortrinsstilling for fordringer fra andre medlemsstater på grundlag af en aftale mellem de pågældende medlemsstater.

(15) For så vidt angår spørgsmål om forældelse, er det nødvendigt at forenkle de eksisterende regler ved at fastlægge, at en suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen generelt fastsættes i henhold til den gældende lovgivning i den bistandssøgte medlemsstat, medmindre suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen ikke er mulig i henhold til den gældende lovgivning i den pågældende medlemsstat.

(16) Effektivitet kræver, at oplysninger, som meddeles i forbindelse med den gensidige bistand, kan anvendes til andre formål end dem, der er fastlagt i dette direktiv, i den medlemsstat, der modtager oplysningerne, såfremt dette er tilladt efter national lovgivning i såvel den medlemsstat, der udleverer oplysningerne, som den medlemsstat, der modtager oplysningerne.

(17) Dette direktiv bør ikke hindre opfyldelsen af en forpligtelse til at yde videregående bistand på grundlag af bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger.

(18) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽¹⁾.

(19) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og Unionens interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne.

(20) Målene for dette direktiv, nemlig tilvejebringelsen af en ensartet ordning for gensidig bistand ved inddrivelse i det indre marked, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor af hensyn til den nødvendige ensartethed og effektivitet bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(21) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastlægger regler for, hvorledes medlemsstaterne skal bistå ved inddrivelse i en medlemsstat af fordringer som omhandlet i artikel 2, der opstår i en anden medlemsstat.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på fordringer vedrørende:

a) alle skatter og afgifter af enhver art, der opkræves af eller på vegne af en medlemsstat eller dens territoriale eller administrative underenheder, herunder lokale myndigheder eller på vegne af Unionen

b) restitutioner, interventioner og andre foranstaltninger, der helt eller delvis finansieres under Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), herunder de beløb, der opkræves som led i disse foranstaltninger

c) afgifter og told, der opkræves i medfør af den fælles markedsordning for sukker.

2. Dette direktivs anvendelsesområde omfatter:

a) administrative sanktioner, bøder, gebyrer og tillægsgebyrer vedrørende fordringer, for hvilke der kan anmodes om gensidig bistand i overensstemmelse med stk. 1, og som pålægges af de administrative myndigheder, der har kompetence til at opkræve de pågældende skatter og afgifter eller foretage administrative undersøgelser herom, eller som bekræftes af administrative eller judicielle instanser på anmodning af disse administrative myndigheder

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

- b) gebyrer for attester og lignende dokumenter i forbindelse med administrative procedurer vedrørende skatter og afgifter
- c) renter og omkostninger i forbindelse med de fordringer, for hvilke der kan anmodes om gensidig bistand i overensstemmelse med stk. 1 eller med litra a) eller b) i nærværende stk.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på:

- a) obligatoriske socialsikringsbidrag, der skal indbetales til medlemsstaten eller en underenhed i medlemsstaten eller til socialsikringsinstitutioner, der er etableret i henhold til forvaltningsretlige bestemmelser
- b) gebyrer, der ikke er omhandlet i stk. 2
- c) skyldige beløb af aftaleretlig karakter, såsom betaling for almenyttige offentlige ydelser
- d) strafferetlige sanktioner, der pålægges på basis af offentlig retsforfølgning, eller andre strafferetlige sanktioner, der ikke er omfattet af stk. 2, litra a).

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »bistandssøgende myndighed«: et centralt forbindelseskantor, et forbindelseskantor eller en forbindelsesafdeling i en medlemsstat, som fremsætter anmodning om bistand vedrørende en af de i artikel 2 omhandlede fordringer
- b) »bistandssøgt myndighed«: et centralt forbindelseskantor, et forbindelseskantor eller en forbindelsesafdeling i en medlemsstat, hvortil en anmodning om bistand rettes
- c) »person«:
 - i) en fysisk person
 - ii) en juridisk person
 - iii) når der i henhold til gældende lovgivning er mulighed for det, en sammenslutning af personer, der kan indgå retshandler, men som ikke har status som juridisk person eller
 - iv) enhver anden retlig konstruktion uanset art og form, med eller uden status som juridisk person, der ejer

eller forvalter aktiver, hvoraf der, herunder af indkomst afledt deraf, skal svares en af de skatter, der er omfattet af dette direktiv

- d) »ad elektronisk vej«: ved hjælp af edb-udstyr til behandling, herunder digital kompression, og lagring af data og ved anvendelse af kabel, radio, optisk teknologi eller andre elektromagnetiske midler

- e) »CCN-netværk«: den fælles platform, der er baseret på Common Communication Network (CCN), og som er udviklet af Unionen til alle elektroniske transmissioner mellem de kompetente myndigheder på told- og skatteområdet.

Artikel 4

Organisatoriske bestemmelser

1. Hver medlemsstat giver senest den 20. maj 2010 Kommissionen meddelelse om dens kompetente myndighed eller myndigheder (i det følgende benævnt »kompetent myndighed«) for så vidt angår dette direktiv og meddeler straks Kommissionen eventuelle ændringer heraf.

Kommissionen stiller de modtagne oplysninger til rådighed for de andre medlemsstater og offentliggør en liste over medlemsstaternes kompetente myndigheder i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Den kompetente myndighed udpeger et centralt forbindelseskantor, som er hovedansvarligt for kontakter med andre medlemsstater i forbindelse med gensidig bistand, der hører under dette direktiv.

Det centrale forbindelseskantor kan også udpeges som ansvarligt for kontakter med Kommissionen.

3. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat kan udpege forbindelseskantorer, der er ansvarlige for kontakter med andre medlemsstater i forbindelse med gensidig bistand vedrørende en eller flere bestemte typer eller kategorier af de skatter og afgifter, der er omhandlet i artikel 2.

4. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat kan ud over det eller de centrale forbindelseskantorer udpege kontorer som forbindelsesafdelinger. Forbindelsesafdelingerne anmoder om eller yder gensidig bistand i henhold til dette direktiv som led i deres specifikke territoriale eller operationelle kompetencer.

5. Når et forbindelseskantor eller en forbindelsesafdeling modtager en anmodning om gensidig bistand, der kræver foranstaltninger uden for det ansvarsområde, det/den har fået tillagt, sender det/den straks anmodningen til det kompetente kontor eller den kompetente afdeling, hvis dette/denne er bekendt, eller til det centrale forbindelseskantor og underretter den bistands-søgende myndighed herom.

6. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat underretter Kommissionen om dens centrale forbindelseskantor og om eventuelle forbindelseskantorer eller forbindelsesafdelinger, som den har udpeget. Kommissionen stiller de modtagne oplysninger til rådighed for medlemsstaterne.

7. Al korrespondance sendes fra eller på vegne af eller, fra sag til sag efter aftale med det centrale forbindelseskantor, som sikrer en effektiv kommunikation.

KAPITEL II

UDVEKSLING AF OPLYSNINGER

Artikel 5

Anmodning om oplysninger

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed udleverer den bistandssøgte myndighed de oplysninger, der kan forventes at være relevante for den bistandssøgende myndighed ved inddrivelse af dens fordringer som omhandlet i artikel 2.

Med henblik på udlevering af disse oplysninger sørger den bistandssøgte myndighed for at foretage de administrative undersøgelser, der måtte være nødvendige for at fremskaffe dem.

2. Den bistandssøgte myndighed er ikke forpligtet til at give oplysninger:

- a) som den ikke ville være i stand til at fremskaffe med henblik på inddrivelse af lignende fordringer, opstået i den bistandssøgte medlemsstat
- b) som ville afsløre handelsmæssige, industrielle eller erhvervs-mæssige hemmeligheder
- c) hvis meddelelse kunne krænke sikkerheden eller den offentlige orden i den bistandssøgte medlemsstat.

3. Stk. 2 kan under ingen omstændigheder fortolkes således, at den gør det muligt for en bistandssøgt myndighed i en medlemsstat at afslå at levere oplysninger, udelukkende fordi

oplysningerne skal indhentes hos en bank, en anden finansiel institution, en forvalter eller en person, der handler som repræsentant eller betroet person, eller fordi oplysningerne vedrører en persons ejerskabsinteresser.

4. Den bistandssøgte myndighed underretter den bistandssøgende myndighed om grundene til, at en anmodning om oplysninger ikke kan efterkommes.

Artikel 6

Udveksling af oplysninger uden forudgående anmodning

Hvis en tilbagebetaling af skatter eller afgifter, dog ikke merværdiafgifter, vedrører en person, der er etableret eller hjemmehørende i en anden medlemsstat, kan den medlemsstat, hvorfra tilbagebetalingen skal finde sted, underrette den medlemsstat, hvor den pågældende er etableret eller hjemmehørende, om den forestående tilbagebetaling.

Artikel 7

Tilstedeværelse på administrative kontorer og deltagelse i administrative undersøgelser

1. Efter aftale mellem den bistandssøgende og den bistandssøgte myndighed og ifølge bestemmelser, som den bistandssøgte myndighed har fastsat, kan embedsmænd, der er behørigt bemyndiget af den bistandssøgende myndighed, med henblik på at fremme gensidig bistand som omhandlet i dette direktiv:

- a) være til stede på kontorer, hvor de administrative myndigheder i den bistandssøgte medlemsstat udfører deres hverv
- b) være til stede under administrative undersøgelser, der foretages på den bistandssøgte medlemsstats område
- c) bistå de kompetente embedsmænd i den bistandssøgte medlemsstat under en retssag i den pågældende medlemsstat.

2. For så vidt det er tilladt i henhold til den bistandssøgte medlemsstats gældende lovgivning, kan det fastsættes i den i stk. 1, litra b), omhandlede aftale, at embedsmænd fra den bistandssøgende medlemsstat kan interviewe enkeltpersoner og gennemgå sagsakter.

3. Embedsmænd med bemyndigelse fra den bistandssøgende myndighed, som gør brug af mulighederne i stk. 1 og 2, skal til enhver tid kunne fremvise en skriftlig bemyndigelse med angivelse af deres identitet og officielle mandat.

KAPITEL III

BISTAND TIL MEDDELELSE AF DOKUMENTER*Artikel 8***Anmodning om meddelelse af visse dokumenter vedrørende fordringer**

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed meddeler den bistandssøgte myndighed modtageren alle dokumenter, herunder retslige, der hidrører fra den bistandssøgende medlemsstat, og som vedrører en fordring som omhandlet i artikel 2 eller inddrivelse heraf.

Anmodningen om meddelelse ledsages af en standardformular, der mindst indeholder følgende oplysninger:

- a) navn, adresse og andre oplysninger, der er relevante for identifikationen af modtageren
- b) formålet med meddelelsen og tidsfristen for at give meddelelse
- c) en beskrivelse af det vedlagte dokument og den pågældende fordrings art og beløb
- d) navn, adresse og andre kontaktoplysninger vedrørende
 - i) det kontor, der har ansvaret for det vedlagte dokument og, hvis det ikke er det samme,
 - ii) det kontor, hvor der kan indhentes yderligere oplysninger om det meddelte dokument eller om mulighederne for at anfægte betalingspligten.

2. Den bistandssøgende myndighed anmoder kun om meddelelse i henhold til denne artikel, når den ikke kan give meddelelse efter reglerne for meddelelse af de pågældende dokumenter i den bistandssøgende medlemsstat, eller når en sådan meddelelse ville give anledning til uforholdsmæssigt store vanskeligheder.

3. Den bistandssøgte myndighed giver straks den bistandssøgende myndighed underretning om, hvad den har foretaget sig for at efterkomme anmodningen om meddelelse, og især om, på hvilken dato dokumentet er blevet meddelt til modtageren.

*Artikel 9***Meddelelsesmidler**

1. Den bistandssøgte myndighed sørger for, at meddelelsen i den bistandssøgte medlemsstat foretages i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat.

2. Stk. 1 berører ikke andre typer meddelelser foretaget af en kompetent myndighed i den bistandssøgende medlemsstat i overensstemmelse med de gældende regler i den pågældende medlemsstat.

En kompetent myndighed, der er etableret i den bistandssøgende medlemsstat kan meddele dokumenter direkte med anbefalet brev eller elektronisk til en person på en anden medlemsstats område.

KAPITEL IV

INDDRIVELSESFORANSTALTNINGER ELLER RETSBEVARENDE FORANSTALTNINGER*Artikel 10***Anmodning om inddrivelse**

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed inddriver den bistandssøgte myndighed fordringer, der er omhandlet i en akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat.

2. Den bistandssøgende myndighed tilsender den bistandssøgte myndighed alle relevante oplysninger, som vedrører den sag, der har begrundet anmodningen om inddrivelse, så snart den har fået kendskab til disse oplysninger.

*Artikel 11***Betingelser for anmodninger om inddrivelse**

1. Den bistandssøgende myndighed må ikke fremsætte en anmodning om inddrivelse, hvis og så længe fordringen og/eller den akt, der hjemler ret til eksekution heraf i den bistandssøgende medlemsstat, anfægtes i denne medlemsstat, medmindre artikel 14, stk. 4, tredje afsnit, finder anvendelse.

2. Inden den bistandssøgende myndighed fremsætter en anmodning om inddrivelse, iværksættes de inddrivelseprocedurer, der kan indledes i den bistandssøgende medlemsstat, undtagen i følgende tilfælde:

- a) hvis det er tydeligt, at der ikke er nogen aktiver til inddrivelse i den bistandssøgende medlemsstat, eller at sådanne procedurer ikke vil føre til betaling af hele fordringen, og den bistandssøgende myndighed ligger inde med specifikke oplysninger om, at den pågældende person har aktiver i den bistandssøgte medlemsstat
- b) hvis anvendelse af sådanne procedurer i den bistandssøgende medlemsstat ville være uforholdsmæssigt vanskelig.

Artikel 12

Akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, og andre dokumenter som bilag hertil

1. Anmodninger om inddrivelse ledsages af en ensartet akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat.

Denne ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, afspejler det væsentlige indhold i den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution, og udgør det eneste grundlag for inddrivelsesforanstaltninger og retsbevarende foranstaltninger i den bistandssøgte medlemsstat. Den behøver ikke at anerkendes, suppleres eller erstattes af en tilsvarende akt i den pågældende medlemsstat.

Den ensartede akt, der hjemler ret til eksekution, skal mindst indeholde følgende oplysninger:

- a) oplysninger, der er relevante for identifikationen af den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution, en beskrivelse af fordringen, herunder dens art, den omfattede periode, datoer af relevans for eksekutionsprocessen samt fordringens beløb og forskellige komponenter såsom hovedstol, påløbne renter osv.
- b) navn og andre oplysninger, der er relevante for identifikationen af den betalingspligtige
- c) navn, adresse og andre kontaktoplysninger vedrørende
 - i) det kontor, der har ansvaret for vurderingen af fordringen og, hvis det ikke er det samme
 - ii) det kontor, hvor der kan hentes yderligere oplysninger om fordringen eller mulighederne for at anfægte betalingspligten.

2. Anmodningen om inddrivelse af en fordring kan ledsages af andre dokumenter vedrørende fordringen, som er udstedt i den bistandssøgende medlemsstat.

Artikel 13

Eksekution af anmodningen om inddrivelse

1. Med henblik på inddrivelse i den bistandssøgte medlemsstat behandles enhver fordring, for hvilken der er fremsat anmodning om inddrivelse, på samme måde som hvis det drejede sig om en fordring fra den bistandssøgte medlemsstat, medmindre andet er fastsat i dette direktiv. Den bistandssøgte myndighed anvender sine beføjelser og procedurer i henhold til de love og administrative bestemmelser, der i den bistandssøgte medlemsstat gælder for fordringer i forbindelse med samme skat eller afgift eller, hvis en sådan ikke findes, en lignende skat eller afgift, medmindre andet er fastsat i dette direktiv.

Hvis den bistandssøgte myndighed vurderer, at der ikke opkræves samme eller lignende skatter eller afgifter på dens område, anvender den sine beføjelser og procedurer i henhold til de love og administrative bestemmelser, der i den bistandssøgte medlemsstat gælder for fordringer i forbindelse med personlig indkomstskat, medmindre andet er fastsat i dette direktiv.

Den bistandssøgte medlemsstat er ikke forpligtet til at give fordringer fra andre medlemsstater samme fortrinsstilling som lignende fordringer, der er opstået i den pågældende medlemsstat, medmindre andet aftales mellem de berørte medlemsstater eller er hjemlet i den bistandssøgte medlemsstats nationale lovgivning. En medlemsstat, der giver en anden medlemsstats fordringer en fortrinsstilling, kan ikke afslå at give de samme eller lignende fordringer fra andre medlemsstater samme fortrinsstilling på samme vilkår.

Den bistandssøgte medlemsstat inddriver fordringen i sin egen valuta.

2. Den bistandssøgte myndighed underretter efter due diligence-princippet den bistandssøgende myndighed om foranstaltninger, den træffer vedrørende anmodningen om inddrivelse.

3. Fra den dato, hvorpå anmodningen om inddrivelse blev modtaget, opkræver den bistandssøgte myndighed renter for sen betaling i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat.

4. Hvis de love og administrative bestemmelser, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat tillader det, kan den bistandssøgte myndighed indrømme den betalingspligtige en betalingsfrist eller tillade betaling i rater, og den kan i den forbindelse opkræve renter. Den orienterer efterfølgende den bistandssøgende myndighed om en sådan beslutning.

5. Med forbehold af artikel 20, stk. 1, fremsender den bistandssøgte myndighed til den bistandssøgende myndighed de beløb, der er inddrevet i forbindelse med fordringen og renterne som omhandlet i stk. 3 og 4 i denne artikel.

Artikel 14

Tvister

1. Tvister vedrørende fordringen, den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, eller den ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, og tvister vedrørende gyldigheden af en meddelelse foretaget af en kompetent myndighed i den bistandssøgende medlemsstat hører under de kompetente instansers kompetence i den bistandssøgende medlemsstat. Hvis fordringen, den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, eller den ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, anfægtes under inddrivelsesforretningen af en berørt part, underretter den bistandssøgte myndighed den pågældende part om, at sagen skal indbringes for den kompetente instans i den bistandssøgende medlemsstat i overensstemmelse med den gældende lovgivning i den medlemsstat.

2. Tvister vedrørende de eksekutionsforanstaltninger, der træffes i den bistandssøgte medlemsstat, eller vedrørende gyldigheden af en meddelelse foretaget af en kompetent myndighed i den bistandssøgte medlemsstat indbringes for den kompetente instans i denne medlemsstat i overensstemmelse med gældende lovgivning og administrative bestemmelser i den medlemsstat.

3. Hvis en sag som omhandlet i stk. 1 er indbragt for den kompetente instans i den bistandssøgende medlemsstat, underretter den bistandssøgende myndighed den bistandssøgte myndighed herom og oplyser, i hvilket omfang fordringen ikke er anfægtet.

4. Så snart den bistandssøgte myndighed har modtaget de i stk. 3 nævnte oplysninger enten fra den bistandssøgende myndighed eller fra den berørte part, suspenderer den eksekutionsforretningen, for så vidt angår den anfægtede del af fordringen, indtil der foreligger en afgørelse fra den kompetente instans om spørgsmålet, medmindre den bistandssøgende myndighed anmoder om andet i overensstemmelse med tredje afsnit i dette stykke.

Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed, eller hvis den bistandssøgte myndighed på anden måde skønner at det er nødvendigt, kan den bistandssøgte myndighed træffe retsbevarende foranstaltninger for at sikre inddrivelse, for så vidt som lovgivningen i den bistandssøgte medlemsstat tillader det, uden at dette dog berører anvendelsen af artikel 16.

Den bistandssøgende myndighed kan i henhold til de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den bistandssøgende medlemsstat, anmode den bistandssøgte myndighed om at inddrive en anfægtet fordring eller den anfægtede del af en fordring, for så vidt som det er tilladt efter de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat. Sådanne anmodninger begrundes. Hvis indsigelsesspørgsmålet senere afgøres til fordel for den betalingspligtige, tilbagebetaler den bistandssøgende myndighed eventuelt inddrevne beløb med tillæg af eventuel erstatning i overensstemmelse med den lovgivning, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat.

Hvis de kompetente myndigheder i den bistandssøgende eller den bistandssøgte medlemsstat har indledt en procedure med gensidig aftale, og resultatet af proceduren kan påvirke den fordring, i forbindelse med hvilken der er anmodet om bistand, skal inddrivelsesforanstaltningerne suspenderes eller standses, indtil proceduren er afsluttet, medmindre den vedrører et umiddelbart hastetilfælde på grund af svig eller insolvens. Hvis inddrivelsesforanstaltningerne suspenderes eller standses, finder andet afsnit anvendelse.

Artikel 15

Ændring eller tilbagetrækning af anmodningen om bistand ved inddrivelse

1. Den bistandssøgende myndighed underretter straks den bistandssøgte myndighed om efterfølgende ændringer af anmodningen om inddrivelse eller tilbagetrækning heraf og oplyser om årsagerne til ændringerne eller tilbagetrækningen.

2. Hvis ændringen af anmodningen skyldes en afgørelse fra den i artikel 14, stk. 1, omhandlede kompetente instans fremsender den bistandssøgende myndighed denne afgørelse sammen med en revideret ensartet akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat. Den bistandssøgte myndighed træffer derefter yderligere inddrivelsesforanstaltninger på grundlag af den reviderede akt.

Inddrivelsesforanstaltninger eller retsbevarende foranstaltninger, som allerede er truffet på grundlag af den oprindelige ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, kan fortsættes på grundlag af den reviderede akt, medmindre ændringen af anmodningen skyldes, at den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat eller den oprindelige ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, er ugyldig.

Artikel 12 og 14 finder anvendelse på den reviderede akt.

*Artikel 16***Anmodning om retsbevarende foranstaltninger**

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed træffer den bistandssøgte myndighed retsbevarende foranstaltninger, hvis dette er tilladt efter dens nationale lovgivning og i henhold til sin administrative praksis, for at sikre inddrivelse, hvis en fordring eller den akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, anfægtes på det tidspunkt, hvor anmodningen foretages, eller hvis fordringen endnu ikke er omhandlet i en akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, for så vidt retsbevarende foranstaltninger også er mulige i en lignende situation i henhold til den bistandssøgende medlemsstats lovgivning og administrative praksis.

Det dokument, der udfærdiges med henblik på at hjemle ret til retsbevarende foranstaltninger i den bistandssøgende medlemsstat vedrørende en eventuel fordring, for hvilken der er anmodet om gensidig bistand, vedhæftes anmodningen om retsbevarende foranstaltninger i den bistandssøgte medlemsstat. Dette dokument anerkendes, suppleres eller erstattes ikke af en tilsvarende akt i den bistandssøgte medlemsstat.

2. Anmodningen om retsbevarende foranstaltninger kan ledsages af andre dokumenter vedrørende fordringen, som er udstedt i den bistandssøgende medlemsstat.

*Artikel 17***Regler for anmodning om retsbevarende foranstaltninger**

Med henblik på iværksættelsen af artikel 16 anvendes artikel 10, stk. 2, artikel 13, stk. 1 og 2, samt artikel 14 og 15 med de fornødne ændringer.

*Artikel 18***Begrænsning af den bistandssøgte myndigheds forpligtelser**

1. Den bistandssøgte myndighed er ikke forpligtet til at yde den i artikel 10-16 omhandlede bistand, hvis inddrivelse af fordringen på grund af den betalingspligtiges situation ville give anledning til alvorlige økonomiske eller sociale vanskeligheder i den bistandssøgte medlemsstat, for så vidt som de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i denne medlemsstat, tillader en sådan fritagelse for nationale fordringer.

2. Den bistandssøgte myndighed er ikke forpligtet til at yde den i artikel 5 og 7-16 omhandlede bistand, hvis den oprindelige anmodning om bistand efter artikel 5, 7, 8, 10 eller 16

vedrører fordringer, der er over fem år gamle regnet fra tidspunktet for fordringens forfaldsdato i den bistandssøgende medlemsstat frem til tidspunktet for fremsættelse af den oprindelige anmodning om bistand.

Hvis der imidlertid gøres indsigelse mod fordringen eller den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, løber den femårige tidsfrist fra det tidspunkt, hvor den bistandssøgende medlemsstat fastslår, at der ikke længere kan gøres indsigelse mod fordringen eller den akt, der hjemler ret til eksekution.

Hvis de kompetente myndigheder i den bistandssøgende medlemsstat giver henstand eller mulighed for betaling i rater, løber den femårige tidsfrist fra det tidspunkt, hvor den samlede betalingsperiode udløber.

I disse tilfælde er den bistandssøgte myndighed dog ikke forpligtet til at yde bistand, som vedrører fordringer, der er over ti år gamle regnet fra tidspunktet for fordringens forfaldsdato i den bistandssøgende medlemsstat.

3. En medlemsstat er ikke forpligtet til at yde bistand, hvis det samlede beløb af de fordringer, der er omfattet af dette direktiv, og for hvilke der anmodes om bistand, er på under 1 500 EUR.

4. Den bistandssøgte myndighed underretter den bistandssøgende myndighed om grundene til, at en anmodning om bistand ikke kan efterkommes.

*Artikel 19***Forældelse**

1. Spørgsmål om forældelse afgøres udelukkende ud fra de retsregler, der gælder i den bistandssøgende medlemsstat.

2. For så vidt angår suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfrister, har inddrivelsesforanstaltninger, der i overensstemmelse med anmodningen om bistand træffes af eller på vegne af den bistandssøgte myndighed, og som medfører suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen i henhold til de retsregler, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat, samme virkning i den bistandssøgende medlemsstat, hvis der er hjemmel for den tilsvarende virkning i henhold til den gældende lovgivning i den bistandssøgende medlemsstat.

Hvis suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen ikke er mulig i henhold til den gældende lovgivning i den bistandssøgte medlemsstat, anses de inddrivelsesforanstaltninger, der i overensstemmelse med anmodningen om bistand træffes af eller på vegne af den bistandssøgte myndighed, og som ville medføre suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen i henhold til de retsregler, der gælder i den bistandssøgende medlemsstat, for at være truffet i sidstnævnte medlemsstat, for så vidt angår deres virkning for forældelse.

Første og andet afsnit berører ikke rettighederne for de kompetente myndigheder i den bistandssøgende medlemsstat til at træffe foranstaltninger til suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen i overensstemmelse med den gældende lovgivning i denne medlemsstat.

3. Den bistandssøgende myndighed og den bistandssøgte myndighed underretter hinanden om foranstaltninger, der afbryder, suspenderer eller forlænger forældelsesfristen for den fordring, for hvilken der er anmodet om inddrivelsesforanstaltninger eller retsbevarende foranstaltninger, eller som kan have denne virkning.

Artikel 20

Omkostninger

1. Ud over de beløb, der er nævnt i artikel 13, stk. 5, skal den bistandssøgte myndighed søge at inddrive de omkostninger, den har afholdt i forbindelse med inddrivelsen fra den berørte person og tilbageholde disse i det inddrevne beløb i overensstemmelse med den bistandssøgte myndigheds love og bestemmelser.

2. Medlemsstaterne giver indbyrdes afkald på godtgørelse af omkostninger i forbindelse med den gensidige bistand, som de yder hinanden i medfør af dette direktiv.

Ved inddrivelser, der enten frembyder særlige vanskeligheder, er forbundet med meget store omkostninger eller falder inden for rammerne af bekæmpelsen af organiseret kriminalitet, kan de bistandssøgende og bistandssøgte myndigheder imidlertid træffe aftale om særlige godtgørelsesregler i de pågældende sager.

3. Uanset stk. 2 forbliver den bistandssøgende medlemsstat ansvarlig over for den bistandssøgte medlemsstat for godtgørelse af eventuelle omkostninger og tab som følge af foranstaltninger, som erklæres ubegrundede, for så vidt angår fordringens indhold eller gyldigheden af den akt, der hjemler ret til eksekution

og/eller retsbevarende foranstaltninger, og som er udstedt af den pågældende bistandssøgende myndighed.

KAPITEL V

GENERELLE REGLER FOR ALLE TYPER ANMODNINGER OM BISTAND

Artikel 21

Standardformularer og kommunikationsmidler

1. De i artikel 5, stk. 1, omhandlede anmodninger om oplysninger, de i artikel 8, stk. 1, omhandlede anmodninger om meddelelse, de i artikel 10, stk. 1, omhandlede anmodninger om inddrivelse og de i artikel 16, stk. 1, omhandlede anmodninger om retsbevarende foranstaltninger fremsendes elektronisk under anvendelse af en standardformular, medmindre dette af tekniske årsager ikke lader sig gøre. Disse formularer anvendes også så vidt muligt i forbindelse med yderligere korrespondance vedrørende anmodningen.

Den ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, og det dokument, der hjemler ret til retsbevarende foranstaltninger i den bistandssøgende medlemsstat, samt de øvrige dokumenter som omhandlet i artikel 12 og 16 fremsendes også elektronisk, medmindre dette af tekniske årsager ikke lader sig gøre.

Hvis det er hensigtsmæssigt, kan der til standardformularerne vedhæftes rapporter, erklæringer og andre dokumenter eller bekræftede kopier eller uddrag heraf, som også fremsendes elektronisk, medmindre dette af tekniske årsager ikke lader sig gøre.

Standardformularer og elektronisk kommunikation kan også anvendes til udveksling af oplysninger i medfør af artikel 6.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på de oplysninger og den dokumentation, der indhentes ved tilstedeværelse på administrative kontorer i en anden medlemsstat eller ved deltagelse i administrative undersøgelser i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 7.

3. Det forhold at korrespondancen ikke sker elektronisk eller med anvendelse af standardformularer, påvirker ikke gyldigheden af de oplysninger, der indhentes, eller de foranstaltninger, der træffes, i forbindelse med eksekutionen af en anmodning om bistand.

*Artikel 22***Anvendelse af sprog**

1. Alle anmodninger om bistand, standardformularer til brug for meddelelse og ensartede akter, der hjemler ret til eksekution i de bistandssøgte medlemsstater, sendes på eller ledsages af en oversættelse til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den bistandssøgte medlemsstat. Det forhold, at visse dele heraf er affattet på et andet sprog end det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den bistandssøgte medlemsstat, berører ikke deres gyldighed eller lovligheden ved proceduren, for så vidt dette andet sprog er et, der er aftalt mellem de berørte medlemsstater.

2. De dokumenter, for hvilke der anmodes om meddelelse i henhold til artikel 8, kan sendes til den bistandssøgte myndighed på et af de officielle sprog i den bistandssøgende medlemsstat.

3. Når en anmodning ledsages af andre dokumenter end de i stk. 1 og 2 nævnte, kan den bistandssøgte myndighed om nødvendigt anmode den bistandssøgende myndighed om en oversættelse af sådanne dokumenter til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den bistandssøgte medlemsstat eller til et andet sprog som aftalt bilateralt mellem de berørte medlemsstater.

*Artikel 23***Videregivelse af oplysninger og dokumenter**

1. Oplysninger, der under en eller anden form videregives i medfør af dette direktiv, er omfattet af tavshedspligt og nyder samme beskyttelse som den, der gælder for tilsvarende oplysninger i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, der modtager dem.

Sådanne oplysninger kan anvendes med henblik på at iværksætte eksekution eller retsbevarende foranstaltninger i forbindelse med fordringer, der er omfattet af dette direktiv. De kan også anvendes til vurdering og eksekution af obligatoriske socialsikringsbidrag.

2. Personer, der er behørigt sikkerhedsgodkendt af Europa-Kommissionens sikkerhedsgodkendelsesmyndighed, kan udelukkende få adgang til disse oplysninger, hvis det er nødvendigt med henblik på drift, vedligeholdelse og udvikling af CCN-netværket.

3. Den medlemsstat, der udleverer oplysningerne, tillader at de benyttes til andre formål end dem, der er nævnt i stk. 1, i den medlemsstat, der har modtaget oplysningerne, hvis oplys-

ningerne i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, der udleverer oplysningerne, kan anvendes til lignende formål.

4. Hvis den bistandssøgende eller bistandssøgte myndighed vurderer, at oplysninger, der er tilvejebragt i medfør af dette direktiv, med henblik på de formål, der er omhandlet i stk. 1, kan være af værdi for en tredje medlemsstat, kan den fremsende de pågældende oplysninger til den omhandlede tredje medlemsstat, forudsat at denne overdragelse er i overensstemmelse med de regler og procedurer, der er fastsat i dette direktiv. Den underretter den medlemsstat, hvorfra oplysningerne kommer, om, at den agter at dele de pågældende oplysninger med en tredje medlemsstat. Den medlemsstat, hvorfra oplysningerne kommer, kan modsætte sig en sådan deling af oplysninger inden for ti arbejdsdage fra den dato, hvor den har modtaget meddelelsen fra den medlemsstat, der ønsker at dele oplysningerne.

5. Tilladelse til at anvende oplysninger i henhold til stk. 3, der er blevet fremsendt i henhold til stk. 4, kan kun gives af den medlemsstat, hvorfra oplysningerne kommer.

6. Oplysninger, der under en eller anden form videregives i medfør af dette direktiv, kan påberåbes eller anvendes som bevismateriale af alle myndigheder i den medlemsstat, der har modtaget oplysningerne, på samme grundlag som lignende oplysninger, der tilvejebringes i den pågældende medlemsstat.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

*Artikel 24***Anvendelse af andre aftaler om bistand**

1. Dette direktiv berører ikke opfyldelsen af en forpligtelse med hensyn til at yde videregående bistand på grundlag af bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, herunder for så vidt angår meddelelse af inden- og udenretslige akter.

2. Hvis medlemsstaterne indgår sådanne bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger om spørgsmål, som er omfattet af dette direktiv, bortset fra afgørelser i individuelle tilfælde, underretter de straks Kommissionen herom. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater.

3. Hvis medlemsstaterne yder en sådan mere omfattende gensidig bistand i medfør af en bilateral eller multilateral aftale eller ordning, kan de anvende de elektroniske kommunikationsnet og de standardformularer, der vedtages i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv.

Artikel 25

Udvalg

1. Kommissionen bistås af Inddrivelsesudvalget.
2. Når der henvises til nærværende stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

Artikel 26

Gennemførelsesbestemmelser

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med proceduren i artikel 25, stk. 2, de nærmere regler for gennemførelse af artikel 4, stk. 2, 3 og 4, artikel 5, stk. 1, artikel 8, artikel 10, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 2, 3, 4 og 5, artikel 15, artikel 16, stk. 1, og artikel 21, stk. 1.

Reglerne vedrører mindst følgende:

- a) de praktiske ordninger for organisering af kontakterne mellem de centrale forbindelseskontorer, de andre forbindelseskontorer og forbindelsesafdelingerne i artikel 4, stk. 2, 3 og 4, i de forskellige medlemsstater og kontakterne med Kommissionen
- b) de kommunikationsmidler, som myndighederne kan benytte til overførsel af meddelelser
- c) formatet af og andre detaljer i standardformularerne til de i artikel 5, stk. 1, artikel 8, artikel 10, stk. 1, artikel 12, stk. 1, og artikel 16, stk. 1, beskrevne formål
- d) omregning af beløb til inddrivelse og overførsel af inddrevne beløb.

Artikel 27

Rapportering

1. Hver medlemsstat underretter senest den 31. marts hvert år Kommissionen om følgende:
 - a) antallet af anmodninger om oplysninger, meddelelse og inddrivelse eller om retsbevarende foranstaltninger, som den hvert år sender til hver bistandssøgt medlemsstat, og som den modtager fra hver bistandssøgende medlemsstat
 - b) beløbet for de fordringer, for hvilke der anmodes om bistand ved inddrivelse, og de inddrevne beløb.
2. Medlemsstaterne kan også indsende andre oplysninger, der kan have værdi for evalueringen af den gensidige bistand i henhold til dette direktiv.

3. Kommissionen aflægger hvert femte år rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om, hvordan de ordninger, der er etableret i medfør af dette direktiv, fungerer.

Artikel 28

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 31. december 2011 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse bestemmelser fra den 1. januar 2012.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 29

Ophævelse af direktiv 2008/55/EF

Direktiv 2008/55/EF ophæves med virkning fra den 1. januar 2012.

Henvisninger til det ophævede direktiv betragtes som henvisninger til nærværende direktiv.

Artikel 30

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 31

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. marts 2010.

På Rådets vegne

E. SALGADO

Formand